

## UZASADNIENIE

W dniu 27 września 2014 roku (...)Kasa (...) w G.wystąpiła z żądaniem zasądzenia od J. O.na jej rzecz kwoty 3 507,12 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, liczonymi od dnia 27 września 2013 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, na które składają się koszty sądowe w wysokości 44 złotych, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 złotych i opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności w wysokości 79 groszy.

Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się kapitał pożyczki w wysokości 3 000 złotych oraz suma odsetek należnych do dnia wniesienia pozwu (507,12 złotych), tj. odsetek zwykłych, naliczanych zgodnie z treścią umowy oraz odsetek karnych - należnych od kwoty całego niespłaconego kapitału pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności oraz wynikających z zaległości w spłacie rat pożyczki.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż na mocy zawartej między stronami umowy o linię pożyczkową z dnia 3 lutego 2011 roku pozwany uzyskał uprawnienie do wielokrotnego zadłużania się w ciężar rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego do kwoty 3 000 złotych, a zarazem zobowiązał się do comiesięcznych wpłat na rachunek. Od zadłużenia przekraczającego przyznany limit oraz od należności przeterminowanych należą się umowne odsetki karne ustalane według zmiennej stopy procentowej – na dzień wniesienia pozwu w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP. Pozwany, mimo zobowiązania wynikającego z umowy nie uregulował należności w ustalonych przez strony terminach, w związku z czym powód wypowiedział mu stosunek umowny ze skutkiem wymagalności roszczenia na dzień 22 sierpnia 2013 roku.

W dniu 16 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy L. w L. wydał w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty uwzględniający w całości dochodzone roszczenie (sygn. akt (...)).

Od powyższego nakazu zapłaty w dniu 6 lutego 2014 roku sprzeciw złożył J. O.. Wskazał w nim, iż postępowanie sądowe w sprawie zaciągniętej przez niego pożyczki w (...) już się toczy i z uwagi na powyższe Sąd wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt (...)z dnia 16 grudnia 2013 roku o utracie mocy nakazu zapłaty w całości i przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S.. Ponadto oświadczył, iż opóźnienie w płatnościach nie wynika z jego winy, a swoje zadłużenie spłaci niezwłocznie po otrzymaniu unijnych płatności bezpośrednich. Stanowisko to podtrzymywał również w odpowiedzi na pozew z dnia 2 lipca 2014 roku, deklarując jednocześnie chęć zawarcie porozumienia z powodem co do spłaty zaciągniętych kredytów.

Powód w pozwie wniesionym w dniu 13.06.2014 roku na formularzu potrzymał swoje dotychczasowe wnioski, wskazując jedynie, iż na poniesione przez niego koszty procesu składa się również opłata skarbową od pełnomocnictwa.

W piśmie procesowym z dnia 4 sierpnia 2014 roku (...) w G. wskazał, iż strony niniejszego postępowania łączyły dwie umowy pożyczki. Pierwsza z nich – umowa o preferencyjną linię pożyczkową nr (...) – jest przedmiotem niniejszej sprawy, druga zaś – umowa pożyczki kwoty 97 000 złotych o nr (...), której spłatę poręczyli W. i T. O. – jest przedmiotem odrębnego postępowania sądowego.

Podczas rozprawy w dniu 14 sierpnia 2014 roku J. O. oświadczył, że nie wypiera się zawarcia z powodem umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania, znajduje się jednak w trudnej sytuacji osobistej i majątkowej.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

W dniu 3 lutego 2011 roku J. O.zawarł z (...)Kasą (...) w G.umowę o preferencyjną linię pożyczkową, oprocentowanej według zmiennej stopy procentowej w skali roku (k. 32 - 33).

Pozwany wielokrotnie był wzywany do uiszczenia przeterminowanego zadłużenia (k. 52 – 65), przy czym ostatnie z wezwań zostało nadane w dniu 31 maja 2013 roku (k. 60 – 61). Z uwagi na zaprzestanie terminowej spłaty zobowiązania powód pismem z dnia 15 lipca 2013 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 22 lipca 2013 roku, wypowiedział umowę pożyczki nr (...). Wskazał jednocześnie, iż cała niespłacona należność – wraz z odsetkami – stanie się natychmiast wymagalna z upływem 30 dni od dnia wypowiedzenia umowy (k. 36 -37).

Wysokość zadłużenia pozwanego z tytułu wyżej wskazanej umowy na dzień wniesienia pozwu, tj. w dniu 27 września 2013 roku, wynosiła 3 507,12 złotych (k. 38). Pozwany do dnia obecnego nie spłacił powyższej należności.

Opisany wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez strony dowody w postaci kopii dokumentów, których wiarygodność i rzetelność nie budzi wątpliwości. Powyższe okoliczności faktyczne nie były również sporne między stronami.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż J. O. zawarł ze stroną powodową umowę o linię pożyczkową. Pozwany nie kwestionował wysokości zadłużenia ze wskazanego tytułu, jak również rozmiarów tego zadłużenia w dniu wniesienia pozwu.

Stosownie do art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własności biorącego określoną ilość pieniędzy (albo rzeczy oznaczonych co do gatunku), a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy (albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości). W myśl art. 353 §1 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Strony postępowania w umowie o preferencyjną linię pożyczkową, której integralną częścią jest Regulamin preferencyjnej linii pożyczkowej (L.) (...)Kasy (...) obowiązujący u pożyczkodawcy określiły zasady udzielania pożyczek odnawialnych, zasady spłaty zadłużenia, oprocentowanie pożyczki, konsekwencje uchybienia terminom spłat oraz zasady wypowiedzenia umowy. Powód przedstawił Sądowi raport spłat, z którego wynika, iż na dzień wniesienia pozwu kapitał niespłaconej pożyczki wynosił 3 000 zł, odsetki umowne - 222,46 złotych, a odsetki od kapitału - 54,76 złotych. Pozwany nie zakwestionował istnienia i wysokości zobowiązania, nie podjął również żadnych czynności mających na celu wykazanie, że jakakolwiek część należnego świadczenia została spełniona na rzecz wierzyciela, albo że wysokość jego zobowiązania jest inna niż to wykazał powód raportem spłaty, toteż Sąd uznał tę okoliczność za przyznaną przez pozwanego na podstawie art. 230 k.p.c.. Na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego, Sąd ustalił, iż zadłużenie z tytułu powyższej umowy o linię pożyczkową w dniu wniesienia pozwu wynosiło łącznie 3 507,12 złotych.

Sąd uznał, iż wskazywana przez pozwanego trudna sytuacja osobista i majątkowa nie może stanowić okoliczności zwalniającej go z obowiązku spłaty swojego zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki. Z pism procesowych pozwanego wynika, iż jego problemy finansowe wiążą się z zaciągnięciem przez niego licznych kredytów i pożyczek, w tym na budowę domu i rozwój gospodarstwa rolnego. Pozwany powinien jednak przewidywać skutki prawne swoich działań, w szczególności konieczność spłaty powyższych zobowiązań, jak i brać pod uwagę ryzyko ekonomiczne związane z prowadzoną działalnością rolniczą. Nie istnieją jednocześnie żadne przesłanki uzasadniające obciążenie strony powodowej – jako pożyczkodawcy – ujemnymi konsekwencjami działań pozwanego.

W niniejszej sprawie nie zachodzi, podnoszona przez pozwanego w sprzeciwie, przesłanka negatywna prowadzenia postępowania sądowego w postaci zawisłości sprawy. Jak wynika z twierdzeń stron toczy – co prawda toczy się między nimi inne postępowanie sądowe, jednakże jego przedmiotem jest inne roszczenia, a mianowicie wynikające zawartej między stronami umowy pożyczki o nr (...). Nie istnieją żadne przeszkody w równoczesnym dochodzeniu – w różnych

postępowaniach – nawet przy tożsamości stron, roszczeń z różnych tytułów prawnych.. W szczególności nie narusza to art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego co do pozostawiania przez wierzyciela w zwłoce z uwagi na odmowę przyjęcia wpłaty wskazać należy, iż strona powodowa zaprzeczyła powyższej okoliczności, zaś pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl powołanych wyżej przepisów, to na pozwanym spoczywał więc ciężar udowodnienia faktu odmowy przyjęcia wpłaty przez powoda, z którego się nie wywiązał. Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie powoda o zasądzenie od dochodzonej pozvem kwoty 3 507,12 złotych odsetek umownych od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przypadku gdy wierzycielność jest oprocentowana według wyższej stopy, niż ustawowa, wierzyciel może dochodzić odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Strony umowy przewidziały możliwość naliczania odsetek w określonej w umowie wysokości na wypadek niespłacenia zobowiązania w terminie ustalonym, w pkt 20 umowy ustaliły jednocześnie, iż odsetki za opóźnienie wynosić będą czterokrotność stopy lombardowej NBP. Zasadność roszczenia o odsetki nie jest przy tym uzależniona od istnienia przesłanki winy po stronie zobowiązanego. Podkreślić zarazem należy, iż wypowiedzenie umowy nie uchyla umownego ustalenia wysokości odsetek za opóźnienie i nie powoduje powstania roszczenia tylko o odsetki ustawowe, tak jak gdyby nie było umownego określenia ich wysokości.

Mając powyższe okoliczności na uwadze sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. – zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości, a więc na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych kosztów procesu. Na zasądzone koszty składa się uiszczona przez niego opłata sądowa w wysokości 44 złotych, opłata manipulacyjna w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 0,79 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 złotych.

Koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały zgodnie z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Stosownie do treści art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.o.k.s. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w S. kwotę 56 złotych tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu. Zgodnie z art. 28 pkt 2 u.o.k.s. w sprawie podlegającej rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, przy wartości przedmiotu sporu ponad 2.000 złotych do 5.000 złotych pobiera się opłatę stałą w kwocie 100 złotych. Z uwagi na fakt, iż powód uiścił jedynie część opłaty – do kwoty 44 złotych, pozwany zobowiązany jest do uiszczenia pozostałej części opłaty, tj. kwoty 56 złotych.